

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 373/08-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. októbra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti N., a. s., N., zastúpenej advokátom JUDr. L. L., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 SŽ 84/05 z 12. júna 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti N., a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. augusta 2007 doručená sťažnosť spoločnosti N., a. s., N. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Sž 84/05 z 12. júna 2007.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že rozhodnutím Úradu pre finančný trh (ďalej len „úrad“) č. GRUFT-036/2005/SANE z 20. júna 2005 bola sťažovateľke uložená pokuta 50 000 Sk za nesplnenie informačnej povinnosti podľa § 130 ods. 1 zákona č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a investičných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o cenných papieroch“). Rozklad sťažovateľky proti uvedenému rozhodnutiu úradu bol zamietnutý rozhodnutím Rady úradu pre finančný trh (ďalej len „rada úradu“) č. GRUFT-036/2005/SANE/R z 21. septembra 2005. Sťažovateľka sa žalobou podanou najvyššiemu súdu 3. októbra 2005 podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia rady úradu GRUFT-036/2005/SANE/R z 21. septembra 2005, pričom najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 Sž 84/05 z 12. júna 2007 žalobu sťažovateľky zamietol.

Subjektom majúcim informačnú povinnosť podľa § 130 ods. 1 zákona o cenných papieroch v znení účinnom ku dňu rozhodnutia úradu bol aj emitent cenného papiera vydaného na základe verejnej ponuky, pričom podľa § 170 ods. 1 zákona o cenných papieroch v znení účinnom ku dňu rozhodnutia úradu sa za cenný papier vydaný na základe verejnej ponuky považoval iba taký cenný papier, ktorý bol verejne obchodovateľný k 1. januáru 2002 (t. j. k dátumu účinnosti zákona o cenných papieroch) podľa dovtedajších predpisov a súčasne nebol ku dňu účinnosti zákona o cenných papieroch prijatý na obchodovanie na trh kótovaných cenných papierov burzy cenných papierov.

Podľa rozhodnutia úradu cenné papiere sťažovateľky boli k 1. januáru 2002 verejne obchodovateľné cenné papiere podľa dovtedajších predpisov (t. j. podľa predpisov pred nadobudnutím účinnosti zákona o cenných papieroch), boli prijaté na obchodovanie na voľných trhoch burzy cenných papierov a podľa vykonaného dokazovania sa s nimi aj obchodovalo, preto podľa úradu sťažovateľka má postavenie emitenta cenného papiera vydaného na základe verejnej ponuky, ktorý má informačnú povinnosť podľa § 130 ods. 1 zákona o cenných papieroch.

Najvyšší súd sa podľa sťažovateľky s uvedeným názorom úradu a rady úradu iba stotožnil, «jednoducho opísal dôvody uvedené správnym orgánom, a to bez toho, aby sa vôbec zaoberal argumentáciou sťažovateľa, ktorú vybavil so súhrnným zistením: „Podľa názoru najvyššieho súdu SR žalobca v žalobe namieta tie isté skutočnosti, ktoré uplatnil už aj v rozklade proti rozhodnutiu úradu. Najvyšší súd po preskúmaní napadnutých rozhodnutí dospel k záveru, že právny predchodca žalovanej sa náležite vyporiadal sa všetkými námietkami žalobcu a rozhodnutie o rozklade náležite odôvodnil.“

V zmysle ustanovení čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd účastník súdneho konania má právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, v ktorom sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vysporiada so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré sú pre rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. ...

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky neobsahuje žiadne odôvodnenie o tom, prečo nie je názor sťažovateľa správny. Úplne chýba právne posúdenie, t. j. výklad o tom, ako je potrebné vykladať ustanovenia § 5 ods. 1, § 57 a § 71 zákona č. 600/1992 Zb.

... ak bol Najvyšší súd Slovenskej republiky toho názoru, že rozhodnutie správneho orgánu je správne, mal vyčerpávajúcim a presvedčivým spôsobom uviesť, prečo rozhodnutie správneho orgánu je správne a prečo názor sťažovateľa je nesprávny. ... Najvyšší súd Slovenskej republiky takto nepostupoval, v tejto otázke iba osvojil názor správneho orgánu, a to bez toho, aby vztiahol konkrétne právne normy na tento názor. Všeobecný súd nemôže reprodukovať len text zákonného ustanovenia a k nemu bez ďalšieho priradiť svoj právny záver tak, že nie je zrejmé akou cestou k tomuto právnemu záveru dospel a aké argumenty pritom použil.

Odôvodnenie rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky obsahuje citácie ustanovení zákona č. 600/1992 Zb. a právny záver, podľa ktorého akcie sťažovateľa boli vydané pred účinnosťou zákona č. 600/1992 Zb. Najvyšší súd Slovenskej republiky však nerozviadol, ako k tomuto názoru dospel. ...

Podľa názoru sťažovateľa, ak účastník konania svoj názor opiera o judikáty ako aj o názor právnej vedy, všeobecný súd sa musí s názormi uvedenými v týchto judikátoch

argumentačne vysporiadať aspoň tak, že vysvetlí, prečo ich nepovažuje pre danú vec za relevantné.

Sťažovateľ svoj názor, podľa ktorého do dňa nadobudnutia účinnosti zákon č. 600/1992 Zb. akcie mohli mať iba listinnú podobu; pred účinnosťou zákona č. 600/1992 Zb. nebolo možné vydať akcie v zaknihovanej podobe a zo samotných skutočností, že predmetné akcie boli prijaté a obchodované na verejnom trhu neplynie, že boli verejne obchodovateľné, oprel o judikáty a o názory právnej vedy, ktoré predložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky v prílohe svojho písomného vyjadrenia zo dňa 08. 03. 2007 a na pojednávaní dňa 16. 05. 2007. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa k týmto judikátom a názorom vôbec nezaujal stanovisko.

Nakoľko Najvyšší súd Slovenskej republiky svoj rozsudok zo dňa 12. 06. 2007 spis. zn. 2 Sž 84/2005 riadne neodôvodnil, porušil základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a jeho rozhodnutie je arbitrárne.».

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie, rozhodol týmto nálezom:

„Základné práva spoločnosti N., a. s.,... podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 12. 06. 2007 spis. zn. 2 Sž 84/2005 boli porušené.

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 12. 06. 2007 spis. zn. 2 Sž 84/2005 sa zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľova na účet jeho právneho zástupcu do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podstata námietok sťažovateľky v súvislosti s porušením čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 36 ods. 1 listiny spočíva v jej nespokojnosti s rozsudkom najvyššieho súdu, ktorý sa podľa jej názoru nevysporiadal s argumentáciou, ktorú uvádzala v žalobe o preskúmanie rozhodnutia rady úradu, a to jednak čo sa týka jej odlišného názoru od názoru úradu a rady úradu na aplikáciu ňou uvádzaných ustanovení zákona č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch (ďalej len „zákon č. 600/1992 Zb.“) účinných do 31. decembra 2001 v súvislosti s posúdením, či sťažovateľka bola pred 1. januárom 2002 emitentom verejne obchodovateľného cenného papiera podľa dovtedajších predpisov, a jednak aj pokiaľ ide o ňou predložené judikáty, ku ktorým najvyšší súd podľa sťažovateľky nezaujal stanovisko.

Ústavný súd pripomína, že jeho úlohou nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či je, alebo

nie je v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave. Ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto musí preskúmať len to, či sa tieto zákony nevyložili spôsobom, ktorý je svojvoľný (arbitráry) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav.

Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňujúce a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05). Ak nie sú splnené tieto predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej spojitosti medzi základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namieta, a napádaným rozhodnutím všeobecných súdov, prípadne postupom, ktorý im predchádzal.

Z odôvodnenia sťažnosťou napádaného rozsudku najvyššieho súdu vyplýva:

«Zo spisu žalovaného súd zistil nasledované skutočnosti: Úrad pre finančný trh rozhodnutím zo dňa 20. júna 2005, č. GRUFT-036/2005/SANE uložil žalobcovi pokutu 50 000 Sk za porušenie ustanovenia § 130 ods. 1 zákona č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a investičných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o cenných papieroch“), ktorého porušenia sa žalobca dopustil tým, že správu o svojom hospodárení za prvý polrok 2004 a doklad o jej uverejnení nepredložil úradu do 31. 08. 2004.

Rada Úradu pre finančný trh, právny predchodca žalovanej, rozhodnutím zo dňa 21. septembra 2005, č. GRUFT-036/2005/SANE/R zamietla rozklad žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu a toto rozhodnutie potvrdila.

Podľa názoru Najvyššieho súdu SR žalobca v žalobe namieta tie isté skutočnosti, ktoré uplatnil už aj v rozklade proti rozhodnutiu úradu. Najvyšší súd po preskúmaní napadnutých rozhodnutí dospel k záveru, že právny predchodca žalovanej sa náležite vypořiadal so všetkými námietkami žalobcu a rozhodnutie o rozklade náležite odôvodnil. ...

Z obsahu spisu vyplýva, že cenné papiere boli vydané v prvej vlne kupónovej privatizácie, ktorá sa uskutočnila v rokoch 1991-1992. Z oznámenia Fondu národného

majetku SR zo dňa 01. 12. 2003 vyplýva, že akciová spoločnosť N. (právny predchodca žalobcu) bola založená dňa 25. 04. 1992 Fondom národného majetku SR, pričom emisia akcií vo výške základného imania bola vydaná ku dňu vzniku a. s., t. j. 01. 05. 1992. Z výpisu z obchodného registra, dňom zápisu právneho predchodcu spoločnosti N., a. s., so sídlom... N.,... so základným imaním 16 977 000 Sk, ktoré tvorili akcie v počte 16 487 ks na majiteľa s menovitou hodnotou 1000 Sk a akcie s počtom 510 ks s menovitou hodnotou 1000 Sk, je 01. 05. 1992.

Identifikačný kód ISIN pre emisie akcií spoločnosti, ktoré boli určené na privatizáciu v prvej vlne kupónovej privatizácie pridelovalo ešte federálne ministerstvo financií pred začatím kupónovej privatizácie s prefixom CS. Verejne obchodovateľným cenným papierom vydaným po nadobudnutí účinnosti zákona č. 600/1992 Zb. pridelovalo identifikačný kód ISIN Ministerstvo financií SR s prefixom SK. Súd sa stotožnil so záverom žalovaného., že samotná skutočnosť, že cenné papiere žalobcu majú ISIN s prefixom CS dokazuje, že cenné papiere žalobcu boli vydané pred účinnosťou zákona č. 600/1992 Zb. v rámci 1. vlny kupónovej privatizácie. Preto cenné papiere žalobcu boli verejne obchodovateľné zo zákona. Z tohto dôvodu nemohlo byť žalobcovi udelené povolenie Ministerstva financií SR podľa § 72 ods. 1 zákona č. 600/1992 Zb. ako namietal žalobca.

Dňom 01. 01. 2002 nadobudol účinnosť zákon o cenných papieroch. Podľa § 170 ods. 1 zákona o cenných papieroch cenné papiere, ktoré boli k 01. 01. 2002 verejne obchodovateľné podľa doterajších predpisov a neboli ku dňu účinnosti tohto zákona prijaté na obchodovanie na trh kótovaných cenných papierov Burzy cenných papierov, považujú sa za cenné papiere vydané na základe verejnej ponuky. Ku dňu 01. 01. 2002 cenné papiere žalobcu boli verejne obchodovateľné podľa doterajších predpisov, boli prijaté na voľný trh burzy cenných papierov. Cenné papiere žalobcu boli teda vydané na základe verejnej ponuky. Žalobca mal preto povinnosť predložiť polročnú správu spolu s dokladom o jej uverejnení v zmysle § 130 zákona o cenných papieroch. Za nesplnenie uvedenej povinnosti potom úrad opodstatnene a v súlade so zákonom uložil žalobcovi pokutu. V rozhodnutí tak prvostupňovom ako aj v rozhodnutí druhostupňovom je výška pokuty náležité odôvodnená.

Podľa názoru najvyššieho súdu napadnuté rozhodnutia boli vydané na základe náležite zisteného skutkového stavu veci, sú vecne správne a vydané v súlade so zákonom.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru,

že v predmetnej právnej veci postup žalovaného (právneho predchodcu žalovanej) ako aj žalobou napadnuté rozhodnutia sú v súlade so zákonom, preto postupujúc podľa § 250j ods. 1 O. s. p. žalobu zamietol.»

V súvislosti s preskúmaním napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktorý bol vydaný v konaní podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku, treba podľa názoru ústavného súdu predovšetkým zohľadniť špecifiká tohto konania (správne súdnictvo).

V konaní podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku súdy preskúmajajú „zákonnosť“ rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov (§ 244 ods. 1 OSP).

Z uvedeného vyplýva, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať „zákonnosť“ ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Inými slovami, treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Cez tieto špecifiká správneho súdnictva ústavný súd posudzoval aj dôvodnosť námietok sťažovateľky proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu.

Sťažovateľka založila svoje tvrdenie o porušení základného práva na spravodlivé súdne konanie na skutočnosti, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nie je náležité odôvodnený, pretože najvyšší súd podľa nej nezohľadnil dôkazy, ktoré predložila na preukázanie svojich tvrdení, ani nevysvetlil, prečo tak neurobil, a v tomto smere sa podľa sťažovateľky najvyšší súd iba stotožnil s názorom správneho orgánu.

Ústavný súd sa stotožňuje s právnym názorom sťažovateľky, že právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Súčasne však konštatuje, že toto právo neznamená, že na každý argument sťažovateľky je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené

účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05).

Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie treba podľa názoru ústavného súdu posudzovať vždy so zreteľom na konkrétny prípad a v danom prípade aj so zreteľom na charakter konania (správne súdnictvo), v ktorom bolo napadnuté rozhodnutie vydané.

Z citovanej časti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu je zrejmé, že stotožnenie sa najvyššieho súdu s rozhodnutím rady úradu a úradu, pokiaľ ide o rozsah zisteného a pre rozhodnutie podstatného skutkového stavu, vzhľadom aj na už uvedený fakt, že najvyšší súd ako súd správny v danom prípade nebol a ani nemohol byť súdom skutkovým, považuje ústavný súd za ústavne akceptovateľné. Preto námietky sťažovateľky proti rozsudku najvyššieho súdu v tomto smere, t. j. že najvyšší súd sa v odôvodnení svojho rozsudku nezaoberal ňou predloženými dôkazmi, „... *na tento dôkaz vôbec nereagoval a vôbec sa s ním nevysporiadal, nevysvetlil, prečo tomuto dôkazu neuveril, prečo naň neprihliadol*“, v kontexte posúdenia možného sťažovateľkou namietaného porušenia označeného práva na spravodlivé súdne konanie nepovažoval ústavný súd za opodstatnené a relevantné.

Na posúdenie ústavnosti vo vzťahu k odôvodneniu napadnutého rozsudku najvyššieho súdu považoval ústavný súd za kľúčové zistenie, či spôsob, ktorým najvyšší súd zdôvodnil svoje rozhodnutie, resp. svoje stanovisko o zákonnosti postupu a rozhodnutia rady úradu, je ústavne konformné. Inými slovami, úlohou ústavného súdu bolo zistiť, či spôsob výkladu príslušných zákonných ustanovení, ktorým najvyšší súd zdôvodnil svoje rozhodnutie, vzhľadom na zistený skutkový stav nie je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu aplikovanej právnej úpravy.

Prvoradou úlohou ústavného súdu je teda ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je aj prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („iura novit curia“). Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (mutatis mutandis napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06). V právomoci ústavného súdu je iba preskúmanie právneho názoru všeobecného súdu z hľadiska dodržania ústavných princípov, čo však neznamená aj oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným už ani preto, že ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov všeobecných súdov.

Ústavný súd konštatuje, že rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorý v danom prípade konal ako správny súd podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku, nemožno hodnotiť izolovane, ale iba v kontexte s rozhodnutiami správnych orgánov, ktoré mu predchádzali. Podľa názoru ústavného súdu sa odôvodneniu právneho názoru najvyššieho súdu v napadnutom rozsudku sp. zn. 2 SŽ 84/05 z 12. júna 2007 nedá vyčítať svojvoľnosť. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tieto natoľko odchýlili od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne popreli ich účel a význam. V danom prípade aplikácia a výklad príslušných ustanovení zákona č. 600/1992 Zb. a príslušných ustanovení zákona o cenných papieroch plne korešponduje so zisteným skutkovým stavom a nie je popretím ich zmyslu.

Vzhľadom na uvedené sa závery najvyššieho súdu nejavia ako arbitrárne a rovnako aplikácia príslušných ustanovení použitých všeobecne záväzných právnych predpisov nie je popretím ich podstaty či zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným už ani preto, že ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov najvyššieho súdu.

Ústavný súd v tejto spojitosti zdôrazňuje, že nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka

konania a jeho návrhu nevyhovie, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom. Reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (napr. IV. ÚS 340/04).

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. októbra 2008